

Snikken en grimlachjes in het parlement

De eindeseizoensrevue van de KVS hecht zich als een post scriptum vast aan een desastreus politiek jaar. Het is een grimlachende eindnoot.

PODIUM

VAN ONZE REDACTEUR

PETER VANTYGHM

BRUSSEL | Ruud Gielens, de regisseur van *Revue*, heeft niet de bedoeling om het parlement onderuit te halen. Dat zou de antipolitiek voeden, vindt hij. Maar wat doe je dan wél als je een 75 minuten durende avond wil maken over de manier waarop de Belgische politiek zich de afgelopen maanden voor schut zette?

Wie zoals Gielens een mix van kolder, cabaret, tableaux vivants, chanson en dans wil ophangen aan het grote gevaar van het populisme, heeft een rode draad nodig om te beletten dat de avond een losse aaneenschakeling van schetsen zonder pointe wordt.

Daar is voor gezorgd. Het publiek kijkt neer op de rode zetels van een parlement, waarin veel plaatsen leeg blijven. De aanwezige politici nemen om beurt het woord om een thema ter discussie te stellen. Niemand krijgt de kans om iets af te maken, want elke poging wordt steevast afgebroken door een korte streep Latijnse disco. De sfeer is grotesk.

Is het eerste thema, de dienstplicht voor iedereen, nog helder te volgen, dan hebben de volgende interventies vaak helemaal geen inhoud meer. Met groot leedvermaak ontrafelt deze voorstelling de schijnheiligheid van het politieke discours. 'Beste vrienden', begint iemand, wat meteen aanleiding is tot een minutenlang gekrakeel over wie nu eigenlijk vriend is van wie.

De taal van onze politici is leeg, vindt Gielens, en dat wordt aangebracht door een hilarische discussie die maar rond drie woorden draait: continuïteit, gewaarborgd, belangrijkheid. De politici gaan almaar heftiger in het debat

Af en toe zingen de acteurs ook een liedje. © Bart Grietens

Politiek is een lege huls, het parlement vertegenwoordigt de mensen niet meer

op, met een almaar wildere lichaamsstaal, tot de discobeat een einde maakt aan dit absurde vertoon, en het tegelijk bevestigt.

Het gaat Gielens vooral om de valse beloften. Als theatermens is hij gefascineerd door een woordenspel dat puur vorm geworden is. 'Ik wil wel met hen en nooit met haar' wordt nog zo'n mantra die heen en weer flitst, tot ineens een actrice een litanie afrafelt waar helemaal geen betekenis meer in zit. Politiek is een lege huls, het parlement vertegenwoordigt de mensen niet meer.

Tussen al die ontluisterende momenten door zingen de acteurs liederen. Meestal in het Duits, vaak zwanger van klef romantische gevoelens. Een lied van de dode soldaat, een ballade van de vakbondsafgevaardigde, en — een beetje misplaatst — 'Strange fruit' van Billie Holiday. Wil Gie-

lens een slagveld van slachtoffers oproepen? De hoop op verandering als contrapunt tussen het absurde plaatsen?

Af en toe mag het publiek ongegeneerd lachen. In plat Brabants wordt een politicus die een villa gebouwd heeft hilarisch tot leven gebracht, terwijl het *babe*-gedoe niet meer uitbeelding nodig heeft dan enkele naakte benen die vanonder de parlementaire tafeltjes uit komen dansen. Waarna een dame zich uitkleedt om te laten zien hoe een vrouw van middelbare leeftijd er écht uitziet, zonder facelift en 'bijzetstukjes'.

Het is een wat voorspelbare, maar vermakelijke avond, deze *Revue*. Hij bijt niet direct, maar de ironie blijft sluimeren. Het slotbeeld, alle acteurs samen die zingen dat de wereld verandert, heeft echter weer zo'n dubbele laag, dat je je na afloop nog steeds afvraagt tot hoever de afbraak gaat en waar de hoop weer begint.

'Revue', gezien op 12 juni in de KVS in Brussel. De voorstelling is daar nog te zien tot 21 juni (02-210.11.12).

ONLINE
www.kvs.be